

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12179/2024
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мила Јанковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 425/24 од 07.02.2024. године, на седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 425/24 од 07.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 425/24 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 211/23 од 27.10.2023. године, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене зараде, на пословима које би тужилац обављао као заставник 1. класе, исплати за период од новембра 2008. године до 26.01.2010. године, појединачне износе са законском затезном каматом, као у садржају овог става, са припадајућим доприносима за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, доприносима за здравствено и социјално осигурање запослених у корист Републичког завода за здравствено осигурање, као и доприносима за случај незапослености Националној служби за запошљавање, а према основици која буде важила на дан исплате у пуном износу. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странака сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 425/24 од 07.02.2024. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у виду измакле добити услед неоснованог лишења слободе применом одредаба материјалног права – Законика о кривичном поступку и Закона о облигационом односима, са образложењем да не постоји узрочно – последична веза између радње тужене (лишења слободе) и штете коју тужилац потражује, јер тужиоцу војна служба није престала услед одређивања притвора, већ на основу правноснажне пресуде донете у војном дисциплинском поступку. Имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали, то по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија је изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 12.03.2018. године. Вредност предмета спора је 1.729.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић